

Arrest

nr. 246 213 van 16 december 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46 / 1
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oegandese nationaliteit te zijn, op 23 april 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 24 maart 2020 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 oktober 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 november 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 8 november 2019 een verzoek om internationale bescherming in. Op 20 januari 2020 vroeg de verwerende partij aan Frankrijk de terugname van verzoekster. De Franse autoriteiten weigerden de overname op 7 februari 2020 en stonden deze vervolgens toe op 28 februari 2020. Op 18 augustus 2020 werd beslist de termijn voor overdracht te verlengen tot 18 maanden. Op 24 maart 2020 werd een beslissing genomen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Dit is bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten:

[…]

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Frankrijk (2) toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 12(2) van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

Toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 12(2) van Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

Mevrouw A., J. M., verder de betrokkene, staatsburger van Oeganda, bood zich op 08.11.2019 bij onze diensten aan waarbij zij de wens uitte een verzoek voor internationale bescherming in te dienen. Op 08.11.2019 diende zij formeel een verzoek voor internationale bescherming in. Ze legde een kopie voor van een paspoort met nummer (...), afgegeven op 29.05.2014, te Kampala, geldig tot 29.05.2024.

Onderzoek van haar vingerafdrukken leidde tot een treffer in het kader van het VIS informatiesysteem ten gevolge van een vergelijking met de krachtens Verordening 767/2008 verzamelde vingerafdrukken. Deze treffer toont aan dat betrokkene over een Schengen visum beschikte met serienummer (...), afgegeven op 27.09.2019 door de Franse diplomatieke post te Kampala. Dit visum was geldig voor een verblijf van 10 dagen gedurende de periode van 24.10.2019 tot 18.11.2019. De betrokkene werd in het kader van haar verzoek voor internationale bescherming gehoord op 13.12.2019. Ze verklaarde gehuwd te zijn en één kind te hebben. Ze verklaarde dat haar echtgenoot vermist is in Oegande. Ze wordt vergezeld van haar minderjarige kind. Dit kind maakt ook deel uit van betrokkene haar verzoek voor internationale bescherming. Ze verklaarde geen familie in België of Europa te hebben. Op basis van het voorgaande is een behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene in België op basis van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11 of art. 16 van de Dublin-III-Verordening derhalve niet aan de orde. De betrokkene verklaarde dat ze Oeganda verliet op 24.10.2019 en via Turkije naar Frankrijk reisde, waar ze het grondgebied van de lidstaten betrad. Hiervoor maakte ze gebruik van haar paspoort en visum. Ze verklaarde dat ze tot 06.11.2019 in Frankrijk verbleef alvorens verder te reizen naar België.

De betrokkene stelde dat ze besloot om een verzoek voor internationale bescherming in te dienen omdat ze van mensen in Frankrijk hoorde dat België een veilig land is. Betrokkene uitte verzet tegen een overdracht aan Frankrijk omdat ze er zich niet veilig voelt. Ze verklaarde dat er veiligheidsdiensten van Oeganda aanwezig zijn in Frankrijk en er een zekere invloed hebben.

Op 20.01.2020 werd een verzoek voor overname gericht aan de Franse instanties. Op 07.02.2020 weigerden de Franse instanties ons verzoek. Op 14.02.2020 werd een verzoek tot herziening van deze weigering gericht aan de Franse instanties, die op 28.02.2020 met toepassing van artikel 12(2) van Verordening 604/2013 instemden met ons verzoek. Ze vragen de betrokkene over te dragen via de luchthaven van Toulouse - Blagnac.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat zij door een overdracht aan Frankrijk een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Zoals reeds vermeld uitte betrokkene uitte betrokkene verzet tegen een overdracht aan Frankrijk omdat ze er vreest voor de invloed van de Oegandese veiligheidsdiensten. We benadrukken dat we enkel beschikken over de verklaringen van de betrokkene hieromtrent, ze maakt op geen enkel wijze aannemelijk dat de Oegandese veiligheidsdiensten aanwezig zijn in Frankrijk. We benadrukken dat de betrokkene haar in geval van problemen inzake haar persoonlijke veiligheid kan wenden tot de bevoegde Franse instanties. Op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan ons inziens niet worden besloten dat de Franse instanties de betrokkene in geval van problemen inzake haar persoonlijke veiligheid niet de nodige bijstand en bescherming zouden bieden. De Franse instanties stemden met toepassing van artikel 12(2) van Verordening 604/2013 in met de behandeling van het door de betrokkene in België ingediende verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat de betrokkene na overdracht aan Frankrijk een verzoek tot internationale bescherming zal kunnen indienen en de Franse instanties de betrokkene niet zullen verwijderen naar haar land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van haar verzoek. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Frankrijk in haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Frankrijk is partij bij de Conventie van Genève van 1951, zoals gewijzigd bij Protocol van New York van 1967 en bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er kan derhalve van worden uitgegaan dat de Franse instanties het beginsel van non-refoulement alsmede aan de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM naleven. Frankrijk onderwerpt beschermingsverzoeken aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Verder kent Frankrijk onafhankelijke beroepsinstanties voor afgewezen verzoeken en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

We wensen te verwijzen naar het recent geactualiseerd rapport van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Laurent Delbos en Claire Tripier, "Asylum Information Database - Country Report : France - 2018 Update", laatste update op 20.03.2019, hierna AIDA-rapport genoemd, <https://www.asylumineurope.org/reports/country/france>, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Hierin wordt gesteld dat de verzoeken van personen, die in het kader van de

"Dublin-verordening" aan Frankrijk worden overgedragen, op gelijke wijze worden behandeld als in Frankrijk ingediende verzoeken ("Concerning access to the asylum procedure upon return to France under the Dublin Regulation, these applications are treated in the same way as any other asylum applications", pagina 49).

Het rapport omschrijft de situatie van aan Frankrijk overgedragen personen als ingewikkeld wat opvang en bijstand betreft. Het kaart aan dat aan Frankrijk overgedragen personen van de luchthaven van Parijs zelf en met eigen middelen naar de voor hun verzoek verantwoordelijke prefectuur moeten en daarbij soms problemen ervaren om opvang te verkrijgen (pagina 49). Hieromtrent wensen we op te merken dat de Franse instanties verzoeken de betrokkene over te dragen via de luchthaven van Toulouse -Blagnac. De betrokkene wordt verzocht zich aan te bieden bij de prefectuur van Haute Garonne. Toulouse is de hoofdplaats van deze prefectuur wat doet besluiten dat de verplaatsing naar de verantwoordelijke prefectuur dan ook niet zwaar en onoverkomelijk zal zijn. De verschillende Franse opvangstructuren voor verzoekers van internationale bescherming, waaronder de reguliere opvangcentra (CADA), de bijkomende noodopvangstructuren ("hébergement d'urgence dédié aux demandeurs d'asile"/HUDA, CAO, AT-SA) en de centra voor opvang en onderzoek van de administratieve situatie ("centres d'accueil et d'examen de situation administrative, CAES) kennen heden een totale capaciteit van 86.592 plaatsen (pagina 82). In de loop van 2019 beogen de bevoegde diensten nog de creatie van 1000 bijkomende plaatsen in het CADA-systeem en 2500 in noodopvangstructuren. De auteurs bestempelen de huidige capaciteit in de reguliere CADA-structuur als ontoereikend, maar geven tevens mee dat er geen sprake is van overbevolking ("Living conditions in regular reception centres for asylum seekers are deemed adequate, and there are no reports of overcrowding in reception centres", pagina 86). In het rapport wordt opgemerkt dat vele opvangcentra gericht zijn op de huisvesting van gezinnen en koppels, wat het moeilijk zou maken voor alleenstaande mannen en vrouwen om toegang te verkrijgen tot de opvangstructuren ("In practice, it remains the case that many reception centres have been organised to receive families or couples, thereby making it difficult for single men or women, to be accommodated", pagina 83). Hieromtrent wensen we vooreerst op te merken dat het rapport erkent dat de Franse instanties doortastende maatregelen nemen om te vermijden dat verzoekers zonder opvang blijven, maar dat lacunes blijven bestaan ("The implementation of the national reception scheme intends to avoid as much as possible cases where asylum seekers are homeless or have to resort to emergency accommodation in the long run, yet gaps in capacity persist", pagina 83). Gelet op het voorgaande benadrukken we dat derhalve niet kan worden besloten dat de Franse instanties algeheel in gebreke blijven in het opvang bieden aan verzoekers van internationale bescherming en de door het rapport aangehaalde feiten niet kunnen worden beschouwd als systematische tekortkomingen in de zin van artikel 3(2) van Verordening 604/2013.

Het AIDA-rapport stelt dat toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming in Frankrijk bij wet wordt gewaarborgd (pagina 89). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren en die niet specifiek betrekking hebben op verzoekers voor internationale bescherming "Finally, some of the problems with regard to medical care are not specific to asylum seekers", pagina 90). Gelet op het voorgaande kan niet worden besloten dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Frankrijk een risico inhoudt op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het wijzen op het feit dat in Frankrijk, net zoals in andere lidstaten, problemen kunnen voorkomen betreffende de behandeling van verzoeken voor internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers leidt niet tot de conclusie dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Frankrijk in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening 604/2013 en dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Frankrijk worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Tijdens haar gehoor maakte betrokkene melding van stress. Ze verklaarde geen andere gezondheidsproblemen te hebben. Ze maakte geen melding omtrent gezondheidsproblemen bij haar kind.

Tot heden bracht betrokkene geen attesten of andere elementen aan die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende haar gezondheid een overdracht aan Frankrijk zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid een reëel risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor

de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat in het geval van de betrokkene de in Verordening 604/2013 bedoelde voorzorgsmaatregelen niet zouden volstaan.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Frankrijk niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Frankrijk niet de nodige zorgen zal kunnen verkrijgen.

De Franse autoriteiten worden tenminste 7 werkdagen vooraf in kennis gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Frankrijk een reëel risico inhoudt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming, die aan de Franse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 12(2) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde Franse autoriteiten.

(...)"

1.2. Verzoekster diende op 18 oktober 2020 in naam van haar kind een verzoek om internationale bescherming in. Er werd een attest van immatriculatie afgegeven en het dossier werd overgemaakt aan de diensten van het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat zij uiteenzet als volgt:

"Schending van artikel 3 EVRM

Schending van de materiële motiveringsverplichting

Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

II.1. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

II.2. Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

II.3. Als de thans bestreden beslissing ten uitvoer wordt gelegd, dan wordt de verzoekende partij teruggenomen door Frankrijk, een land waar zij manifest in gevaar is omwille van de volgende redenen :

- Ze loopt het risico dat haar asielaanvraag er niet goed zal worden behandeld;
- Ze loopt er het risico niet te kunnen genieten van een opvangplaats en zelfs het voorwerp te worden van inbreuken op het non refoulementprincipe.

II.4. De problemen in Frankrijk worden niet ontkend door de verwerende partij, maar ze blijft desalniettemin veronderstellen dat er opvang en voldoende bijstand zal worden verleend aan de verzoekende partij na haar terugname door Frankrijk. Er kwam in maart 2019 echter een recent AIDA rapport uit, dat bijzonder kritisch is voor Frankrijk.

Vooreerst maakt het AIDA-rapport melding van de moeilijke toegang tot een advocaat in Frankrijk.

Cf. AIDA rapport, p. 38:

(...)

Asielzoekers hebben dus zeer veel moeite om een gratis advocaat te krijgen van in het begin van hun asielprocedure. Dit staat op gespannen voet met de UNHCR-richtlijnen.

Cf. <http://www.proasyl.de/texte/hl/wohnen/unhcr-reception-recomm.pdf>:

(ii) Information and legal advice

Asylum seekers are usually unaware of administrative procedures of the country where they seek asylum and may therefore not be able to invoke procedural rights correctly. For asylum seekers applying at entry points, the first interview usually takes place at the airport or at the border zone, and most of the applicants await the decision on the admissibility of their application in that location. Whether asylum seekers submit their claims after entering the country or immediately upon arrival, they need access to basic information about the asylum procedure, including access to interpretation facilities, as well as basic legal counselling.

o Asylum seekers should have access to legal counselling already at the beginning of the asylum procedure to ensure the effectiveness of the protection system.

♦ Asylum seekers should be informed in writing and without delay of the practical arrangements for their reception and of other useful information concerning the asylum procedure (interviews, supporting documentation, appeal possibility, access to legal aid, etc.). They should in particular be made aware of how the procedure works and what their rights and obligations are. Information leaflets should be in a language and in terms understandable to asylum seekers, preferably in their own language.¹⁸ The authorities should share any other relevant information with asylum seekers.

Het verkrijgen van informatie omtrent de asielprocedure door de asielzoeker is uiterst moeilijk en aldus problematisch. In casu is dit uiterst pertinent aangezien de asielaanvraag van de verzoekende partij, nadat deze onvoldoende informatie kreeg, afgewezen werd.

II.5. Ook wijst het AIDA-rapport erop dat de situatie voor Dublin- terugkeerders zeer gecompliceerd is. Het Rode Kruis doet haar uiterste best om deze aan de luchthaven op te vangen, doch zonder enige financiering.

Niet alleen op vlak van opvang en bijstand ervaren Dublin- terugkeerders problemen, doch tevens om hun asielaanvraag geregistreerd te zien.

Cf. AIDA-rapport p. 49-50:

The conditions of support and assistance of Dublin returnees are really complicated. The humanitarian emergency reception centre (Permanence d'accueil d'urgence humanitaire, PAUH) run by the Red Cross based next to Roissy - Charles de Gaulle airport aims to provide people released from the transit zone, after a court decision, with legal and social support. For many years, without any funding to implement this activity, the centre has received Dublin returnees at their arrival at the airport. The returnees are directed towards the centre by the police or the airport services.

Upon their arrival at the airport, the Border Police issues a "safe passage (sauf-conduit) which mentions the Prefecture where the asylum seekers have to submit their claim. This Prefecture may be located far from Paris, in Bretagne for example. The returnees have to reach the Prefecture on their own; no organisation or official service meets them. The centre cannot afford their travel within the French territory due to its funding shortage.

When the relevant Prefectures are in the Paris surroundings, two situations may occur:

(1) On one hand, some Prefectures do not register the asylum claims of Dublin returnees and channel them to the PADA. As it has already been mentioned in the Registration section, access to these platforms is really complicated and some returnees have to wait several weeks before getting an appointment with the organisations running them.

(2) On the other hand, some Prefectures do immediately register the asylum claims of returnees and channel them to OFII in order to find them an accommodation place. The PAUH is the only entity receiving and supporting Dublin returnees upon their arrival in France by Charles de Gaulle airport. Considering the systemic difficulties encountered by the orientation platforms in Paris and its surroundings, several Dublin returnees, after registering their claim, are apt to turn to it in order to complete their asylum claim form or to find an accommodation.

In Lyon, the situation is similar upon arrival of returnees at Saint-Exupéry airport. The returnees are not received at their arrival and not supported. They are deemed to present themselves at the PADA run by Forum réfugiés - Cosi to be registered before submitting their claim. They encounter the same difficulties in terms of accommodation to the conditions in Paris.

De bestreden beslissing motiveert hier op nietszeggende wijze over! Nochtans kan bezwaarlijk beweerd worden dat dit niet relevant zou zijn voor de situatie van verzoekende partij...

II.6. De bestreden beslissing meent tevens ten onrechte dat er geen opvangprobleem zou zijn in Frankrijk.

Nochtans stelt het AIDA-rapport, waar de verwerende partij zelf zo graag naar verwijst, dat het voor alleenstaanden moeilijk is om opvang te krijgen en dat zij vaak geen andere keuze hebben dan op straat te leven.

Cf. p. 83 AIDA rapport, geactualiseerd in maart 2019:

In 2018, the number of asylum seekers accommodated remained far below the number of persons registering an application Whereas 128 890 first-time applicants registered in Prefectures (see Statistics), only 56,399 persons were placed in accommodation in the course of the year 5,5 This number reflects severe and persisting shortages in reception capacity, with only 44% of asylum seekers registered by Prefectures in 2018 effectively obtaining accommodation,

In practice, it remains the case that many reception centres have been organised to receive families or couples, thereby making it difficult for single men or women, to be accommodated Moreover, if the asylum seeker has not succeeded in getting access to a reception centre before lodging his or her appeal, the chances of benefiting from one at the appeal stage are very slim. In case of a shortage of places, asylum seekers may have no other solutions than relying on night shelters or living on the street The implementation of the national reception scheme intends to avoid as much as possible cases where asylum seekers are homeless or have to resort to emergency accommodation in the long run, yet gaps in capacity persist

De pagina's 84-85 van dat rapport tonen aan dat de opvangproblemen in het algemeen al niet onderschat mogen worden:

In Paris, there are still several informal camps as of early 2019, despite many dismantlement operations by the authorities. In January 2019, France terre d'asile identified 2,230 migrants in Paris, mainly from Sudan, Afghanistan and Eritrea.⁷ Among foreign nationals living in these camps there were irregular migrants but also asylum seekers, many of them in a Dublin procedure According to the Prefecture, 15,640 migrants have been accommodated in emergency centres in 2018, including 5,400 identified in operations led by NGOs and OFII.³³⁸

In Calais, after the steps taken by the French government in 2015 and 2016,³³⁹ the makeshift camps have been dismantled and people have been directed to CAO The dismantlement of the Calais camps has been operated in several stages A first operation took place by the end of 2015, during which 700 people were sheltered 340 In the steps of this initiative, the French government has defined the modalities of accommodation required for the CAO 141 The southern part of the camp was destroyed in February 2016, in a context heavy of tensions.³⁴² In October 2016 the government finalised the

operation of evacuation and channelled the people living in the slums to CAO.3*3 5,243 migrants had been directed to 197 CAO at that time. In July 2017, the Council of State ruled that state deficiencies in Calais exposed migrants to degrading treatment and enjoined the State to set up several arrangements for access to drinking water and sanitary facilities.

Nevertheless hundreds of migrants are still living in makeshift camps in Calais area as of early 2019. Secours catholique - Caritas stated that 600 migrants were in Calais and surroundings at in January, denouncing ongoing police harassment.³⁴⁵ In a report published in December 2018, the Ombudsman denounced a 'degradation' of the health and social situation of migrants living in camps in the north of France, with 'unprecedented violations of fundamental rights'.³⁴⁶ number of migrants living in what is called "the jungle".²⁶⁹ The French government has taken some steps: a reception facility opened during the day has been set up and is managed by the organisation « La Vie active ». The Jules Ferry centre can provide around 2,000 meals per day and allows access to sanitations. In addition, the growing number of women and children among the people living in the "jungle" was particularly worrying and an emergency reception centre of around 100 places has been opened. A mission to assess sanitary conditions in the camp has been conducted and a report released on 30 October 2015.²⁷⁰

On the basis of this report's conclusions and following a seizing from Médecins du Monde and Secours Catholique, the Administrative Court of Lille,²⁷¹ has issued a decision in which it urges the State and the city of Calais to improve the sanitary conditions in which migrants live in Calais. In particular, it has asked authorities to create additional water supply and toilets as well as to set up a waste collection system, to clean up the camp and to facilitate access to the camp to emergency services. In parallel, the authorities intended to reduce the number of people living in the camp. Consequently, several groups of people have been offered the possibility to be transferred to emergency centres in other regions in France to introduce an asylum claim while, in parallel, the number of migrants arrested and placed in detention centres has suddenly rose up. In this context, Forum réfugiés-Cosi has accompanied 133 migrants from Calais (out of around 1,000) in emergency centres in the Rhone and Auvergne and 1,122 migrants have been detained in Marseille, Toulouse, Rouen, Metz, le Mesnil-Amelot, Paris- Vincennes and Nimes detention centres. These situations are only examples but that can be found on a small scale in other cities or regions in France. They illustrate the lack of accommodations places, be it in regular reception centres or emergency centres.

In some other cities (Nantes, Grande Synthe, Metz) migrants often live in the street. Some of them are asylum seekers eligible for accommodation centers but not housed due to the lack of places.

De verwerende partij diende, gelet op de problematische opvangsituatie in Frankrijk, individuele garanties te geven aan de verzoekende partij met betrekking tot haar opvang in het geval zij door Frankrijk wordt teruggenomen.

Het EHRM heeft trouwens reeds gesteld in de zaak Tarakhel t/ Zwitserland dat asielzoekers een kwetsbare groep vormen die een bijzondere bescherming nodig hebben, hetgeen wil zeggen dat de verwerende partij in staat moet zijn om individuele garanties te geven aan een « Dubliner ».

Dit is a fortiori het geval aangezien de verzoekende partij een alleenstaande is, een categorie waarvoor de opvangmogelijkheden in het bijzonder problematisch zijn in Frankrijk.

II.7. Zelfs het non refoulementbeginsel wordt regelmatig geschonden in Frankrijk. De verwerende partij geeft het probleem toe, maar vindt het niet systematisch genoeg om er daadwerkelijk rekening mee te houden.

Het AIDA rapport (geactualiseerd in maart 2019) vermeldt de schendingen van non refoulementbeginsel in Frankrijk.

Cf. rapport AIDA, p. 22 :

Reports of people simply being refused entry without their protection needs being taken into account at the Italian border continue. Since 2015, the French police has implemented operations to close the border and to prevent asylum seekers coming from Italy from entering France. The closure of the border has been maintained and police operations have been reinforced in 2017, as France maintains controls at its Schengen borders for three consecutive years, and plans to prolong those after the end of April 2019.¹²

Illegal police operations at the border have been extended from the Menton and Nice areas since 2016, to the Hautes-Alpes since 2016. Such practices of mass arrest have had an effect on shifting migratory routes, leading migrants to take increasingly dangerous routes on the mountains.

De verwerende partij lijkt dit rapport enkel te citeren wanneer er positieve zaken over Frankrijk in staan, maar weigert er rekening mee te houden wanneer er minder positieve elementen in vermeld worden.

Nochtans is het non-refoulementbeginsel het meest fundamentele beginsel van het asielrecht!!

II.8. Het rapport MUZNIEK (<https://wcd.coe.int/com.instranet.InstraServlet?command=com.instranet.CmdBlobGet&InstranetImage=2723506&SecMode=1&DocId=2256640&Usage=2>) klaagt tevens de gebrekkige kwaliteit van de Franse asielprocedure aan Cf. randnr. 128 :

« 128. L'attention des autorités est attirée en particulier sur la série d'arrêts récents délivrés par la Cour européenne des droits de l'homme démontrant de sérieuses défaillances dans l'examen des demandes d'asile et des recours par l'OFRPA et la CNDA. Le Commissaire encourage vivement la France à redoubler ses efforts visant à améliorer l'efficacité et la qualité des procédures et des décisions desdites instances. »

In casu lijkt de verwerende partij van mening te zijn dat er geen risico op een schending van artikel 3 EVRM is in geval van een terugname van de verzoekende partij door Frankrijk aangezien de schendingen van artikel 3 EVRM volgens haar niet systematisch zijn.

Dat wil evenwel niet zeggen dat verwerende partij niet gehouden zou zijn tot de naleving van het zorgvuldigheidsbeginsel en dat ze aldus niet gehouden zou zijn garanties te vragen aan Frankrijk dat de verzoekende partij er effectief toegang zal hebben tot een opvangplaats.

Als bovenstaande zaken al niet gegarandeerd kunnen worden, dan is het helemaal een raadsel hoe de verzoekende partij adequaat beschermd zou kunnen worden mocht ze door de inlichtingendiensten van Oeganda in Frankrijk zou worden geïnterviewd.

II.9. Als de verwerende partij aldus de verzoekende partij zou laten terugnemen door Frankrijk, dan stelt zij zich minstens indirect verantwoordelijk voor een risico op een schending van artikel 3 EVRM.

De verwerende partij lijkt anderzijds gedeeltelijk te erkennen dat er toch enkele problemen zijn in Frankrijk.

Ze citeert bovendien meerdere rapporten die deze tekortkomingen aankaarten, maar ze beslist desalniettemin om verzoekende partij terug te sturen naar Frankrijk zonder individuele garanties...

Het is dus vreemd dat zij zich durft op het intracommunautair vertrouwensbeginsel te beroepen ten opzichte van Frankrijk.

II.10. De verwerende partij citeert dus meerdere rapporten, maar trekt niet de correcte conclusies. Ze heeft aldus manifest het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden en ze heeft evenmin voldaan aan de verplichting om een rigoureuus onderzoek te voeren, zoals artikel 3 EVRM voorschrijft."

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat uit de uitvoerige motivering van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten en uit de stukken van het administratief dossier duidelijk blijkt dat verweerder heeft onderzocht of de beslissing, om toepassing te maken van de in de verordening nr. 604/2013 voorziene bevoegdheidsregels – waardoor diende te worden geconcludeerd dat de Franse autoriteiten verantwoordelijk zijn voor de behandeling van verzoeksters asielaanvraag en verzoekster zich derhalve naar Frankrijk zou dienen te begeven –, tot gevolg zou kunnen hebben dat verzoekster het slachtoffer wordt van foltering of van onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Verweerder heeft geoordeeld dat dit niet het geval is en hierbij in eerste instantie geduid dat Frankrijk een Europese lidstaat is, dat dit land partij is bij het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 en het EVRM, dat de Franse autoriteiten het non-refoulementbeginsel respecteren en dat asielaanvragen in Frankrijk aan een individueel onderzoek worden onderworpen, dat men er een beroep kan doen op onafhankelijke beroepsinstanties indien de asielaanvraag onterecht zou worden afgewezen en dat er geen enkele

aanleiding is om aan te nemen dat de Franse autoriteiten de minimumnormen, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

Verweerder heeft daarnaast uiteengezet dat uit een recent rapport over Frankrijk blijkt dat vreemdelingen die in toepassing van de verordening nr. 604/2013 worden overgedragen aan Frankrijk toegang hebben tot de asielprocedure. Voorts heeft verweerder erop gewezen dat, hoewel er in het AIDA-rapport kanttekeningen worden gemaakt inzake de capaciteit van de opvangstructuren voor asielzoekers, uit ditzelfde rapport verder toch ook blijkt dat Frankrijk in alle departementen werk maakt van het creëren van bijkomende opvangplaatsen. Verweerder heeft tevens aangegeven dat de Franse wetgeving werd aangepast, waardoor nu is voorzien dat alle asielzoekers materiële opvang zullen kunnen genieten en dat de toewijzing van opvangplaatsen nationaal zal worden gecoördineerd.

Verweerder heeft derhalve vastgesteld dat er, gelet op de verdragen en de wetbepalingen die door de Franse autoriteiten dienen te worden gerespecteerd en gelet op de vaststellingen die op het terrein werden gedaan, voldoende garanties zijn dat verzoekster in Frankrijk een asielverzoek zal kunnen indienen, dat dit verzoek correct zal worden behandeld, dat het non-refoulementbeginsel zal worden gerespecteerd en dat zij een gepaste opvang en ondersteuning zal genieten.

Verzoekster stelt dat zij het risico loopt dat haar asielaanvraag niet goed zal worden behandeld, doch toont dit niet aan door toe te lichten dat uit het AIDA-rapport blijkt dat het verstrekken van inlichtingen aan asielzoekers omtrent de procedures waarvan zij gebruik kunnen maken nog beter kan worden georganiseerd en ook de organisatie van de toegang tot niet-gouvernementele organisaties en het UNHCR nog voor verbetering vatbaar is. Zij toont dit evenmin aan door te citeren uit een verslag dat werd opgesteld in de loop van 2014 en waarvan dus niet kan worden afgeleid dat het de huidige situatie in Frankrijk nog correct weergeeft. Het weergegeven citaat is bovendien niet van die aard dat het de Raad toelaat te besluiten dat de kwaliteit van de Franse asielprocedure dusdanig ondermaats is dat dient te worden besloten dat er een reëel risico bestaat dat verzoekster, zonder een deugdelijk onderzoek van haar aanvraag, zal worden teruggestuurd naar haar land van herkomst.

In tweede instantie stelt verzoekster dat zij in Frankrijk misschien niet zal kunnen beschikken over een opvangplaats. Zij verwijst in dit verband naar het gegeven dat in het AIDA-rapport wordt vermeld dat er een onvoldoende capaciteit is in de reguliere opvangcentra. Het loutere feit dat er, ingevolge de grote toestroom van asielzoekers, niet steeds voldoende opvangcapaciteit is in de reguliere opvangcentra, laat evenwel niet toe te concluderen dat verweerder de situatie in Frankrijk inzake de opvang van asielzoekers verkeerd beoordeelde. Verweerder heeft immers uiteengezet dat er in alle departementen bijkomende opvangplaatsen worden voorzien en deze vaststelling vindt steun in het aan de Raad overgemaakte verslag, waarin wordt uiteengezet dat de Franse autoriteiten het tekort aan plaatsen in de reguliere opvangcentra hebben ondervangen door te voorzien in allerlei vormen van noodopvang of het creëren van tijdelijke opvangplaatsen.

Verzoekster stelt dat in bepaalde regio's in Frankrijk ernstige problemen werden vastgesteld. Zij verwijst naar het bestaan van kampen in Parijs, doch schijnt uit het oog te verliezen dat deze kampen – volgens de informatie die zijzelf verstrekt – grotendeels werden bevolkt door personen die geen asielverzoek indienden en ten aanzien van wie de Franse overheid geen opvangverplichting had en dat twee van deze kampen ondertussen volledig zijn verdwenen. Het gegeven dat een aantal vreemdelingen, die weigeren een asielaanvraag in te dienen en pogen illegaal in Groot-Brittannië te geraken, in Calais en andere plaatsen in Frankrijk kampen hebben ingericht waar de levensomstandigheden te wensen overlaten, geeft evenmin aanleiding tot de conclusie dat verzoekster, indien zij een asielaanvraag indient, geen passende opvang zal krijgen. Bovendien heeft verweerder rekening gehouden met het feit dat de Franse autoriteiten zeven dagen op voorhand zullen worden ingelicht van de komst van verzoekster, zodat deze autoriteiten reeds de nodige schikkingen kunnen nemen inzake haar opvang.

De Franse autoriteiten hebben ook verzocht verzoekster over te dragen via de luchthaven van Toulouse-Blagnac. Hieruit blijkt dat Frankrijk bereid is de nodige schikkingen te treffen met het oog op de terugname van verzoekster.

Verzoekster stelt voorts dat de Franse autoriteiten het non-refoulementbeginsel niet altijd respecteren. Zij stelt dat er verslagen zijn inzake problemen om aan de grens een asielaanvraag in te dienen. Haar kritiek is evenwel niet dienend, nu de Franse autoriteiten haar een visum hebben toegekend en zij de grens reeds kon overschrijden. Er blijkt ook niet dat de Franse autoriteiten personen, die in het raam van de verordening nr. 604/2013 werden overgedragen, niet de kans geven om een asielaanvraag in te

dienen en hen in regel verwijderen naar een land waar zij een reëel risico lopen om te worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Verzoekster kan niet worden gevolgd in haar betoog dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel ten aanzien van Frankrijk niet zou kunnen spelen en dat in voorliggende zaak aanvullende garanties vereist waren.

De uiteenzetting van verzoekster laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt, dat verweerder geen deugdelijk onderzoek doorvoerde alvorens de bestreden beslissing te nemen of dat hij de bepalingen van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie heeft geschonden.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 3 van het EVRM of van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie wordt niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien december tweeduizend twintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT